

Julie Caplin
De
kleine
baai
in
Kroatië

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Julie Caplin

Oorspronkelijke titel: *The Secret Cove in Croatia*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers UK

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1462 3

ISBN 978 94 027 7099 5 (e-book)

NUR 302

Eerste druk februari 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Northumberland

Nick trok de kraag van zijn jas omhoog, dankbaar voor de dikke stof die hem beschermde tegen de wind die om de luwe kant van de ontoegankelijke heuvel waaide. Met een scheve glimlach keek hij naar de beide modellen die als overgevoelige Arabische merrieveulens rillend van de kou tegen elkaar aan kropen.

Ze droegen allebei een felgekleurde wollen poncho in Pucci-stijl. Dat was hem tenminste verteld, maar hij had geen idee wat dat was. Als iemand hem had gevraagd wat hij ervan vond zou hij hebben gezegd dat het leek alsof iemand als een gek tekeer was gegaan in een verfwinkel, maar hij was geen mode-expert. Verder droegen ze een chique Schotse baret en een gestreepte wollen sjaal die een paar keer om hun elegante lange hals was gewikkeld en als een Tibetaanse gebedsvlag wapperde in de wind. De twee arme modellen stonden als ijsskoude, verdwaalde tropische vogels te wachten op de instructies van de fotograaf.

Normaal gesproken was Nick om half acht 's ochtends de enige in dit aan weer en wind blootgestelde heidelandschap. En als zijn beide schoonzussen zijn tweelingbroers Dan en Jonathan gisteren tijdens de avondmaaltijd niet zo vernietigend hadden aangekeken, zouden zij hier nu ook zijn.

‘Tara, ga in die straal zonlicht op die rots daar staan,’ zei de norse fotograaf. Zijn gezichtsuitdrukking was niet te zien door zijn donkere, borstelige wenkbrauwen en angstaanjagende pikzwarte baard, die een groot contrast vormden met zijn kale schedel.

Nick moest het haar nageven: zodra de nietsontziende lens van de camera op haar gericht was, hield Tara op met rillen en nam ze een coole, onverschillige houding aan alsof de ijzige kou niets voorstelde. Ze had een langwerpige gezicht en keek met een hooghartige blik naar

het landschap, emotieloos en zich kennelijk volkomen onbewust van de vallei voor haar, het weelderige gras dat de contouren van de heuvel verzachtte en het fonkelende zonlicht op de zee waar het dal ongeveer acht kilometer verderop in uitmondde. Zijn maag verkrampde een beetje toen hij naar haar keek. Ze stond op de rots, met één knie gebogen, een teer, bijna mysterieus wezen, met haar gave huid en haar blonde manen doorspekt met rode en gouden highlights die opvlamden in het lentezonnetje. Het leek alsof ze elk moment in een andere wereld zou kunnen verdwijnen. Toen gaf hij zichzelf een standje omdat hij toeliet dat iets hem zo raakte en vanwege zijn vreemde behoefte haar tegen de kou te beschermen. Als hij zichzelf met haar vergeleek, was hij een sterk, betrouwbaar trekpaard, onderweg naar steeds dezelfde eindbestemming, en zij een delicaat, onwerkelijk wezen, even onbereikbaar en even ver weg als de sterren. Ze kwam uit een andere wereld, een wereld miljoenen kilometers verwijderd van zijn afgelegen boerderij en de dorpsgemeenschap waar iedereen elkaar kent en al had gekend sinds zijn geboorte. Dit was zijn thuis. Dat was het altijd geweest en dat zou het altijd blijven. Zijn mond vertrok even, want wat zou hij kunnen doen als hij hier niet zou zijn? Dit was alles wat hij kende of waarschijnlijk ooit zou kennen.

‘Nick, kun je een van die schapen op de voorgrond zetten?’ riep iemand met een gebiedende klank in zijn stem en wijzend naar de plek waar het dier nodig was.

‘Natuurlijk.’ Hij floot zijn bordercollie Rex, zonder de moeite te nemen de assistent van de fotograaf te verbeteren. Gisteren had hij verschillende keren geprobeerd het uit te leggen, maar niemand was geïnteresseerd in het verschil tussen de schapen – eigenlijk ooiën – en de lammeren.

Zij wilden de schattige, zes weken oude lammetjes, die veel fotogenieker waren dan de schapen met hun onverzorgd uitzienende, gerafelde vacht die binnenkort zou worden afgeschoren.

Vanaf het moment dat British Wool hem had gevraagd of ze de foto's voor hun brochure op het land van de Hadleys mochten maken en hadden aangeboden hem voor zijn tijd te betalen, bleek deze klus bijzonder... onderhoudend was misschien het beste woord. Hij had niet kunnen vermoeden dat het maken van een paar foto's feitelijk een complete

productie was. Twee dagen geleden waren er twee vrachtwagens gearriveerd met verschillende rekken vol kleding en genoeg apparatuur om alle inwoners van Bowden Rigg te fotograferen. Daarna kwamen er drie taxi's vanaf het station van Carlisle met een volledig team bestaande uit vier modellen, twee visagisten, twee stylisten, de fotograaf, zijn assistent, een creatief directeur, een personal assistant en twee cliënten van British Wool.

Rex haalde een van de lammeren op die luid blatend en heftig springend in beeld huppelde, waarna het model met een innemende glimlach zei: 'O, wat een schatje!'

De fotograaf keek door de lens en bromde: 'Hij zou verdomd veel schattiger zijn als hij stil bleef staan!'

Na een kort fluitje en een paar subtiele commando's joeg Rex het uitgelaten lam op zijn plek. Nick keek vol bewondering voor haar geduld naar Tara.

Ze draaide haar hoofd naar links en naar rechts, en boog haar lichaam op een manier waardoor de kleding goed tot zijn recht kwam. Ze had amandelvorige ogen en keek hem tot zijn grote verrassing met een lome en ietwat wellustige blik aan.

'Ja, Tara! Ja, die blik! Geweldig, heel goed. Hou je hoofd een beetje schuin naar rechts, en blijf naar Nick kijken. Ja, zo is het goed! Je wilt hem. Dit is te gek!' Nu keek ze Nick een beetje ondeugend aan.

Nick kreeg het er warm van en voelde letterlijk dat hij rood werd tot in de wortels van zijn rode haar. Hij slikte en dwong zichzelf niet in elkaar te duiken toen hij zag dat ze hem plagend en met één opgetrokken wenkbrauw aankeek. Toen keek ze even wellustig naar hem als hij naar haar. Het feit dat hij op het platteland was geboren en getogen betekende niet dat hij dom was. Tot grote wanhoop van zijn moeder had hij de juiste vrouw nog niet gevonden, maar dat wilde niet zeggen dat hij geen ervaring had met vrouwen.

Tara glimlachte zelfgenoegzaam.

Ze kreeg opnieuw een serie aanwijzingen van de fotograaf, zette haar handen op haar heupen en gooide haar hoofd achterover, opnieuw afstandelijk en onbereikbaar.

Nick voelde zich opeens niet op zijn plek. Hij had deze ochtend nog veel te doen, hij zou hij hier niet moeten rondhangen als... als een zielig schooljochie.

De fotograaf riep tegen Tara: 'Oké, jij bent voorlopig even klaar!'

Toen Nick naar voren liep om het lam terug te jagen naar de rest van de kudde, stapte Tara naar de rand van de rots. Ze riep: 'Vang me op!' en sprong.

Nick zette volkomen verrast een stap naar voren en ving haar probleemloos op. Ze was zo licht als een veertje en kraaide van plezier omdat hij haar had opgevangen. Ze deed alsof hij iets heel bijzonders had gedaan, waardoor hij zich een ware held voelde. Nick zette haar behoedzaam neer en bevrijdde zichzelf van haar poncho en sjaal. Hij glimlachte en zei: 'Zo, je staat weer met beide benen op de grond.'

'Je bent een echte man!' fluisterde ze.

Dit was zo'n cliché dat hij bijna in de lach schoot, maar toen hij haar veelbetekenende, suggestieve blik zag, beheerste hij zich. 'Dat kan ik niet ontkennen,' zei hij zelfverzekerd.

Nu was het haar beurt om te blozen.

'Volgens mij logeer je in The George Inn in het dorp.'

Ze knikte. 'Heel apart, maar ik heb wel op slechtere plekken geslapen.'

'Uit eten?' vroeg Nick.

'Vraag je me dit of zeg je me dit?' vroeg Tara met een ondeugende glimlach.

'In het herenhuis in het dorp is een uitstekend restaurant. Ik kan je om halfacht ophalen.'

'Maak er acht uur van, dan heb je een date,' zei Tara met het gemak van iemand die eraan gewend was haar zin te krijgen.

Verdomme, het was al zes uur geweest! Het had langer geduurd dan gepland om alles te doen wat hij moest doen. Het werk wachtte niet op hem en hij had alles moeten inhalen wat hij verzuimd had te doen in de tijd dat hij bij de fotoshoot stond te niksen.

De warme gloed van de boerenkeuken, de geur van de worsten en de yorkshirepudding uit de pannen op de Aga, en het geruststellende

geroezemoes van de stemmen en het gelach omringden hem als een knuffel vol vertrouwdheid en eenvoudige genoegens. De enorme grenenhouten tafel in het midden van het vertrek was gedekt door Gail, die was getrouwd met Nicks oudste tweelingbroer Dan. Ze keek hem met een hartelijke glimlach aan.

Hij mocht zijn beide schoonzussen graag, hoewel hij nog steeds niet begreep hoe zijn tweelingbroers Dan en Jonathan hen ervan hadden overtuigd dat ze geschikte echtgenoten waren. Maar ja, hij was natuurlijk samen met hen opgegroeid.

‘Hi Nick!’ Dan stond bij de buffetkast en was tussen alle telefoonopladers en kabels ergens naar op zoek. ‘Lange dag.’

Hij knikte.

Nick was drieëndertig en hij at, net als zijn broers en schoonzussen, nog altijd in zijn moeders keuken. Aan de ene kant uit pure luiheid, aan de andere kant omdat de warme, drukke keuken al zo lang een heel groot deel van zijn leven uitmaakte. Hij hield veel van zijn familie, maar was erg blij met de privacy die zijn kleine cottage aan de rand van hun land bood, vooral omdat hij een vrijgezel was met een moeder die niet kon wachten tot hij zou settelen.

‘Hi mam,’ zei hij tegen haar. ‘Sorry dat ik nu pas klaar ben met mijn werk, maar ik ga vanavond uit.’

‘Geweldig!’ zei Jonathan met een blik op de toad-in-the-hole die zijn moeder net van de Aga haalde. ‘Dat betekent meer gepaneerde worsten voor mij.’

‘Heb je echt geen tijd om even wat te eten? Ik zet het nu op tafel. Je mag best eten en meteen weer verdwijnen, hoor. Geen enkel probleem.’ Ze keek hem glimlachend aan.

‘Hij kan ook meteen naar de pub gaan en de worsten aan ons overlaten,’ zei Jonathan. Hij liep langs zijn moeder heen en kneep even in de knapperige korst van de yorkshirepudding.

Ze gaf een felle tik op zijn knokkels.

Dan viel zijn tweelingbroer bij. ‘Ja, ik stem voor meer worsten. Hoepel maar op naar de pub.’

‘Er zijn meer dan genoeg worsten,’ zei Linda hoofdschuddend.

‘Serieus, jongens, je zou denken dat jullie je hele leven honger hebben geleden. Ik heb nog twee minuten nodig om alles op tafel te zetten. Jullie vader kan ook elk moment binnenkomen.’

Balen. Hij had echt gehoopt dat hij zich even kon verontschuldigen en er meteen daarna vandoor kon gaan.

‘Nee, ik heb echt geen tijd, mam. Ik heb nog niet eens gedoucht.’

‘Maar wanneer eet je dan? Je bent al belachelijk vroeg opgestaan en ik durf te wedden dat je ook niet hebt geluncht.’

‘Ik ga uit eten.’ Hij liep snel naar de deur.

Op dat moment kwam zijn vader binnen. Hij gooide zijn autosleutels op de buffetkast en tilde zijn vrouw op voor een kusje. ‘Goedenavond! Ik was net in het dorp en hoorde dat je vanavond in Bodenbroke Manor eet, Nick.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek hem met een blik van verstandhouding aan.

Het kostte Nick moeite niet te kreunen. *Bedankt, pa. Gooi me maar gewoon voor de leeuwen.*

‘Bodenbroke Manor,’ herhaalde Jonathan luid. Hij ging bij de achterdeur staan, sloeg zijn armen over elkaar en zei met een ondeugende glimlach: ‘Chic, zeg! Je hebt dus een date? Wie is deze week de gelukkige?’ Hij fronste. ‘Ik dacht dat je het had uitgemaakt met die bekakte trut.’

‘Ze heet Henrietta,’ zei Nick een beetje boos. ‘En we hebben geen contact meer.’

‘Dat heeft ook niet lang geduurd,’ zei Gail met een sluwe grijns.

Nick haalde zijn schouders op, liep nog dichterbij de deur en hoopte dat Jonathan snel opzijstapte. ‘Met wederzijdse instemming.’

‘Wanneer heb je deze dan opgepikt?’ Dan mengde zich ook in het gesprek nadat hij een oplader had gevonden voor zijn telefoon. Hij keek Nick belangstellend aan.

‘Vandaag. Goed, als de inquisitie nu kan stoppen, ik moet douchen en me omkleden.’

Hij was al bij de deur en had de deurkruk zelfs al in zijn hand toen Dan opeens riep: ‘Het is zeker een van de fotomodellen uit Londen? Je was de hele dag op Starbridge Fell. Wat een lepe gozer ben je toch. Je hebt een van hen mee uitgevraagd.’

Jonathan lachte en stapte achteruit zodat hij de deur helemaal blokkeerde. ‘Wát? En ze zei ja?’

Nick verstijfde. ‘Waarom niet?’ Hij had meteen spijt van de ijzige klank in zijn stem.

‘Veel te hoog gegrepen, vind je niet?’ zei Dan plagend. ‘Welke is het? Een van die stylisten? Die blonde. Hoe heet ze ook alweer... Georgina?’

Nick schudde zijn hoofd.

‘Wat, die met het donkere haar?’

‘Geen van beiden,’ zei hij, terwijl hij probeerde niet boos te kijken.

‘Maar wie dán?’ vroeg Jonathan stomverbaasd. ‘De visagiste is getrouwd, net als de PA en de creatief directeur.’

‘Verdomme, je hebt toch zeker geen model aan de haak geslagen?’

Dan deed alsof hij steil achteroversloeg en liet zich in zijn stoel vallen, die schrapend over de tegelvloer naar achteren schoof.

Gail en Cath schudden zogenaamd wanhopig hun hoofd.

Gail zei met een ondeugende glimlach: ‘Waarom niet? Geef maar toe, hij is de knapste van jullie allemaal.’

Dan greep naar zijn borst. ‘Dát deed pijn, lieve vrouw van me. Ik dacht dat ik dat was.’

‘Jij bent de knapste van mijn echtgenoten,’ zei ze plagend en met een knipoog naar Nick.

Hij was haar dankbaar dat ze het gesprek een andere wending had gegeven.

Helaas wilde Jonathan er nog niet over ophouden. ‘Echt waar? Welke?’

Nick zuchtte. Hij wist dat hij hier alleen op tijd kon weggelopen om te douchen en zich om te kleden als hij toegaf. ‘Ik ga uit met Tara. We raakten aan de praat en hadden zin om samen uit eten te gaan. Verdorie, jullie doen bijna alsof ik haar vraag om met me te trouwen of zo. Eind van de week is zij weer weg en dan ben ik hier nog steeds.’ Dat laatste had hij heel luid gezegd, en hij realiseerde zich opeens dat hij zichzelf nogal belachelijk had gemaakt. Hij opende de deur en verliet de keuken, terwijl de anderen stomverbaasd en in een veelzeggende stilte achterbleven.

‘Goh, dit restaurant is inderdaad wel leuk!’ Tara keek naar het kostbare behang, dat zoals iedereen wist meer dan tweehonderd pond per rol had gekost, het stijlvolle meubilair en de retrolampen. ‘Je zou bijna denken dat we in Londen zijn,’ fluisterde ze samenzweerderig met haar hand voor haar mond.

Nick pakte zijn wijnglas en nam een slokje. ‘Niet iedereen hier is een onbeschaafde heikneuter, hoor.’

‘Dat zie ik denk ik wel,’ zei Tara terwijl ze haar blik schaamteloos over zijn lichaam liet glijden.

Vanaf het moment dat hij haar had opgehaald van het George was ze flirterig en openhartig geweest. Dat was een hele opluchting. Eerlijk gezegd was hij helemaal in paniek geraakt toen hij naar haar hotel reed om haar op te halen, want waar moest hij in vredesnaam de hele avond met haar over praten?

Hij had zich geen zorgen hoeven maken. Hij hielp haar in zijn truck en terwijl ze zich in haar stoel nestelde mompelde ze: ‘O, dit is heel mannelijk! Volgens mij ken ik niemand met een truck.’ Terwijl hij de motor startte streek zij met haar hand over het dashboard. Nadat ze een paar kilometer hadden gereden, legde ze haar hand op zijn bovenbeen. De rest van de rit probeerde hij om niet als een veel te opgewonden tiener heen en weer te schuiven op zijn stoel.

Ze droeg een luchtig broekpak van chifon met dunne bandjes die zo laag hingen dat het duidelijk was dat ze geen beha droeg. Ze droeg stiletto’s die zo hoog waren dat je vast een gezondheids- en veiligheids-certificaat moest hebben om erop te mogen lopen. Daardoor leken haar benen eindeloos, waardoor zijn hart onaangenaam in zijn borstkas klopte. Zij was de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Ze had haar prachtige haar losjes opgestoken en een heleboel krullen hingen rondom haar albastkleurige hals.

Verdomme, beheers je, man! Ze is een vrouw van vlees en bloed, geen schitterend Grieks standbeeld!

‘Hoelang werk je al als model?’ Hij moest zichzelf dwingen om niet als een verliefde pup naar haar te staren, maar een normaal gesprek te voeren.

‘Al tien jaar.’ Met een geringschattende blik voegde ze eraan toe: ‘Ik ben oud.’

‘Doe niet zo gek!’ Hij lachte. ‘Hoe oud ben je, zes- of zevenentwintig?’

‘Zevenentwintig,’ fluisterde ze terwijl ze om zich heen keek. ‘Maar dat mag je tegen niemand zeggen, want dat is al heel oud voor dit werk. Maar ik ben er wel aan toe om iets anders te gaan doen, iets dat een beetje zinvoller is, weet je? Ik zou wel ambassadeur willen zijn voor iets belangrijks. Je weet wel, de wereld redden, plastic uitroeien, zoiets.’

‘Dat klinkt heel bewonderenswaardig,’ zei hij plagend.

Haar neusvleugels bewogen heel even en haar nekspieren spanden zich aan. ‘Ik meen het echt! Ik vind bepaalde zaken waar de aarde door wordt bedreigd heel belangrijk. Er zit afschuwelijk veel plastic in de zee en dat is een groot probleem. Daardoor gaan dieren dood.’ Ze keek hem heel intens aan.

‘Sorry, ik wilde je ambities niet belachelijk maken. Ik plaagde je maar. Weet je, mijn broers en ik plagen elkaar vaak.’

Ze knikte vriendelijk en instemmend. ‘We moeten de aarde redden.’

‘Je hebt gelijk.’ Hij begreep dat dit heel belangrijk voor haar was. ‘Zelf maak ik me eerder druk over zaken dichterbij huis.’ Hij glimlachte verontschuldigend. ‘Beetje egoïstisch natuurlijk, maar wij zien de gevolgen van klimaatverandering op de seizoenen nu al. De hete zomer van vorig jaar had een enorme invloed op de graslanden waar de schapen grazen. Maar wat wil jij dan gaan doen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik wil ambassadeur zijn, foto’s maken die deze kwesties belichten en het gezicht van een campagne zijn. Ik wacht alleen nog op het juiste aanbod.’

Nick knikte. Dit ging hem een beetje boven de pet, want hij had geen idee hoe dit soort dingen werkten.

Ze zwegen even, tot de ober kwam om hun bestelling op te nemen.

‘Ik wil de tournedos,’ zei Tara. Tot Nicks verbazing vroeg ze: ‘Kan ik er friet bij krijgen?’

‘We hebben *pommes frites*,’ zei de ober met een nogal stijf accent.

Nick schoot bijna in de lach, want hij speelde elke donderdag mini-voetbal met hem en hij was verre van stijf.

‘Perfect,’ zei Tara.

Nick bestelde gekonfijte eend met groenten van het seizoen. Zodra de ober weg was zei hij glimlachend: ‘Je hebt het algemene beeld van modellen die nooit iets anders eten dan sla en wortels in één klap onderuitgehaald.’

Tara zei, bijna uitdagend: ‘Ik heb een fantastische stofwisseling en kan alles eten wat ik wil.’

Nick glimlachte. ‘Dat is fijn, want het eten hier is uitstekend.’

Tara knikte. Ze plukte aan de tandjes van haar vork en legde haar bestek een paar keer anders neer.

‘Heb jij broers of zussen?’ vroeg Nick om de stilte te verbreken.

Ze schudde haar hoofd en trok een pruilmondje. ‘Ik ben enig kind. Mijn ouders waren al vrij oud toen ze me kregen. Mijn arme moeder is er bijna aan onderdoor gegaan, dus toen zei mijn vader dat ze geen kinderen meer moesten krijgen. Mijn moeder zei dat ik zo’n mooi kindje was dat ze blij was dat ze geen kinderen meer kon krijgen, want een tweede kind kon alleen maar tegenvallen.’ Tara liet een sprankelend lachje horen en vroeg met haar hoofd een beetje scheef: ‘Dat is toch ontzettend lief? Grote onzin natuurlijk, want alle ouders vinden hun eigen kinderen perfect.’

Nick lachte. ‘Dan ken je mijn moeder niet. Zij maakt zich geen enkele illusie over haar kinderen, want ze heeft er vijf.’

‘Vijf? Lieve help!’ Tara keek hem met grote ogen aan en legde een hand op haar maag. ‘Jemig, dat is écht veel. Je arme moeder. Dat zal haar figuur geen goed hebben gedaan.’

Nicks moeder zou zich slap lachen als ze dit zou horen. Ze was gek op al haar kinderen en hij was ervan overtuigd dat ze daar geen moment bij had stilgestaan. ‘Volgens mij denkt zij daar anders over.’

‘Zijn ze allemaal even knap als jij?’ Tara sloeg haar hand voor haar mond, alsof het complimentje haar was ontglipt, en ze sloeg haar blik neer.

Nick lachte toen hij dacht aan het gesprek tussen zijn broer en schoonzus voordat hij de keuken verliet. ‘Ik heb drie broers en één zus, en volgens mij vinden we allemaal dat ons zusje de knapste is.’

‘O?’ zei Tara alsof dat een vreemde opmerking was. ‘Wat doe je eigenlijk als je niet met de schapen bezig bent?’

‘Dat is niet echt een baan van negen tot vijf, maar als het even kan vind ik het fijn om weg te gaan. Mijn zus woont in Parijs –’

‘O, ik ben dol op Parijs. Ik ben daar geweest voor de Paris Fashion Show. Dit jaar was ik daar voor Dior. Het is een geweldige stad. Wanneer was je daar voor het laatst?’

Tot het eten werd gebracht praatten ze over Parijs, en Nick probeerde zich zoveel mogelijk te herinneren van zijn bezoeken aan de stad.

Tara had inderdaad een gezonde eetlust en werkte haar eten naar binnen alsof ze uitgehongerd was.

‘Je had honger.’ Hij keek naar haar lege bord, waarna hij de laatste hapen van zijn eigen eten nam.

‘Ik ben de hele dag in de buitenlucht geweest!’ snauwde Tara, opnieuw op een toon alsof ze vond dat ze zichzelf moest verdedigen.

‘Ik had geen idee dat het werk van een model zo zwaar was,’ zei Nick. Ze was duidelijk niet gewend aan de soort plagerijtjes waar hij thuis zo van genoot. Hij moest niet vergeten dat zij enig kind was.

‘Niet iedereen is er geschikt voor. Volgens mij beseffen mensen helemaal niet hoe zwaar het is. Ze denken dat we gewoon verschijnen en foto’s van ons laten maken.’

De ober kwam eraan, nam hun borden mee en kwam terug met de dessertkaart.

‘Wil je nog wat na?’ vroeg Nick.

‘Beter van niet,’ zei Tara, terwijl ze, heel schattig met het puntje van haar tong tussen haar lippen, de menukaart bekeek. ‘Neem jij nog iets na?’

‘Ik ben niet echt een zoetekauw.’

Haar gezicht betrok.

‘Maar misschien kunnen we een toetje delen?’ stelde hij voor.

‘Ja, graag! De profiteroles, daar ben ik gek op.’

Nick bestelde het dessert met twee lepels, hoewel hij zich die moeite had kunnen besparen.

Zodra het bord voor hen was neergezet, stak Tara zo snel als een

slang haar hand uit en griste een profiterole van het bord. Bij elke hap kreunde ze van genot. ‘Ik heb al eeuwen geen chocolade meer gehad en was vergeten hoe zalig het is. Echt een sensueel genot, vind je ook niet?’ Ze doopte haar lepel in het laatste restje chocoladesaus en likte, terwijl ze Nick aankeek, langzaam de achterkant van de lepel schoon. Daarna slaakte ze een diepe zucht. ‘Die zijdeachtige gesmolten chocolade op je tong...’ Ze likte het handvat van de lepel af, met lange halen en een wellustige blik die een belofte inhield.

Nick schoof heen en weer in zijn stoel en was dankbaar dat het tafelkleed de boel bedekte.

Toen de ober kwam om het dessertservies op te halen, had Nick de kop koffie af willen slaan en wilde hij Tara meteen terugbrengen naar het George. Gezien haar suggestieve signalen dacht hij dat ze dezelfde plannen hadden.

Maar Tara stond op, liet haar servet op de tafel vallen en zei: ‘Lieve-ling, bestel alsjeblieft een espresso voor me. Ik moet naar het toilet, even opfrissen.’

‘Oké.’ Voor zichzelf bestelde hij een cappuccino. Hij leunde achterover in zijn stoel en voelde zijn opwinding wegebben. Hij pakte zijn telefoon, keek snel even op Facebook en glimlachte toen hij een berichtje zag van zijn zus Nina.

Chocolate Heaven was de tekst onder een foto van een perfecte chocolade-éclair terwijl ze met haar vingers en duimen een hartje maakt.

Mijn god, daar zou Tara intens van genieten. Hoe zou hij eraan toe zijn als hij naar haar keek terwijl ze die opat?

Ziet er verrukkelijk uit, zus, antwoordde hij snel. Daarna scrolde hij door meer van haar foto’s. Sinds ze naar Parijs was gegaan om een patisserie te openen en bij haar vriend – en Nicks beste vriend – Sebastian was ingetrokken, was Nina de koningin van éclairs en alle andere zoetigheden. Misschien kon hij Tara daar een keer mee naartoe nemen. Hij had het idee dat ze dat heel leuk zou vinden.

Hij reageerde op een paar foto’s, likete een paar andere en realiseerde zich toen dat er al ruim een kwartier was verstreken. *Waar blijft Tara? Ze is er toch zeker niet vandoor? Nee, vast niet.* Ondanks zijn eerdere twijfels

was het allemaal heel goed gegaan en leek ze echt geïnteresseerd in hem. Hij wilde niet opscheppen, maar hij kon goed met vrouwen opschieten. De meeste dates verliepen goed, soms zelfs meer dan goed. Hoewel, één keer had hij een blind date gehad met een van Gails vriendinnen. Zij bleek de beste vriendin van een van zijn exen te zijn en dat was echt vreselijk geweest.

Net toen hij serieus overwoog om naar het damestoilet te gaan om haar te zoeken, kwam Tara terug. Ze glipte stralend en glimlachend weer in haar stoel en nam een slokje espresso alsof er niets aan de hand was.

Misschien had ze een vrouwenprobleempje gehad en schaamde ze zich te erg om er iets over te zeggen.

Ze vertrok haar gezicht. ‘Jakkas, deze espresso is koud.’

‘Zal ik een nieuwe voor je bestellen?’ vroeg Nick rustig. Hij wilde niet dat ze zich opgelaten voelde als hij zei dat ze behoorlijk lang was weggeweest.

‘Nee hoor, het is wel goed. Het is inmiddels vrij laat en dit helpt me waarschijnlijk om wakker te blijven.’ Ze keek op haar horloge en keek hem met een lieve, spijtige glimlach aan. ‘Je moet me maar afzetten bij het hotel. Ik ben bang dat ik mijn schoonheidsslaapje nodig heb. Ik kan morgen niet met wallen onder mijn ogen verschijnen.’

‘Dan vraag ik de rekening,’ zei Nick, terwijl hij zich afvroeg waarom deze avond opeens zo’n andere wending had genomen.

Hoofdstuk 2

Londen

Maddie drukte haar benen tegen elkaar en klemde haar handen om haar knieën zodat ze ophielden met trillen terwijl Henry Compton-Barnes, compleet met elleboogstukken en een vlinderdas, haar werk bekeek. Het leek eeuwen te duren voordat hij uiteindelijk opkeek en iets zei.

‘Professor Gregory is een goede vriend van me en hij heeft je van harte aanbevolen. Daarom zal ik volstrekt eerlijk tegen je zijn.’ Zijn mond vormde een strakke lijn, alsof er touwtjes in zijn mondhoeken zaten en iemand daar hard aan trok. ‘Technisch ben je heel goed. Deze zijn goed uitgevoerd en de detaillering is zelfs briljant.’

Ondanks deze lovende woorden wist ze dat er een grote ‘maar’ zou volgen.

‘Maar waar ik naar op zoek ben... voor deze galerie...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Het ontbreekt aan originaliteit, aan flair. Jouw werken missen dat *je ne sais quoi*, dat ondefinieerbare waardoor een kunstwerk opvalt. Waar ik naar op zoek ben is iets wat alleen de kunstenaar kan bedenken. Als je naar hun werk kijkt, weet je dat alleen zij het hadden kunnen schilderen. Ik vergelijk het met een zanger, met iemand die... Neem me niet kwalijk, maar ik ben veel ouder dan jij... Neem bijvoorbeeld iemand als Carly Simon. Zodra je haar stem hoort weet je dat zij het is, want haar stem is even uniek als een handtekening. Daar ben ik ook naar op zoek in een schilderij. Deze zijn goed, echt heel goed, maar ik kan je ziel hier niet in zien, ik zie geen enkele inbreng van jou als individu. Mag ik je een goede raad geven, Maddie? Ga ergens anders naartoe, vergeet alles wat je ooit hebt geleerd of dacht te weten, overtreed de regels, experimenteer... Maar, en dat is het allerbelangrijkst, schilder vanuit je hart.’

Schilder vanuit je hart. Maddie rolde met haar ogen en stelde zich een Salvador Dali voor: een rood hart doorboord door een reusachtige

schilderskwast in een woestijn, terwijl vuurrode druppels van de kwast op het lichtgele zand druppelen. *Schilder vanuit je hart*. Wat bedoelde hij daar verdorie mee? Had iemand ooit tegen Picasso gezegd dat hij vanuit zijn hart moest schilderen? Rodin? Van Gogh? Maddie kromp ineen. Het was natuurlijk niet zo dat ze zelfs maar een beetje vergelijkbaar was met die schilders.

Ze zat in Costa, nam een slokje van haar koffie en had spijt van haar neiging om haar verdriet weg te spoelen met een belachelijk dure cappuccino.

‘Lieve god,’ kweelde iemand die achter haar ging zitten met een bekaakte stem. ‘Wat een aso. Wat dácht Henry wel niet?’

‘Wat? Die jonge vrouw die net binnen was? Ik vond haar goedkoop gekleed. Je weet wel, à la Toulouse-Lautrec.’

Maddie greep de vilten baret op haar schoot onder de tafel stevig vast.

‘Hij deed een vriend een plezier. Dat vertelde hij me toen hij de afspraak in de agenda zette.’

‘Heeft hij haar aangenomen? Vast niet. Mijn god, dan zou de galerie snel bergafwaarts gaan.’

‘Denk het niet. Aan de manier waarop ze vertrok te zien denk ik dat hij haar heeft weggestuurd. Ik had hem toen ze binnenkwam meteen kunnen vertellen dat hij zijn tijd verspilde. Ik bedoel, heb je gehoord hoe ze praatte?’

De andere jonge vrouw schoot in de lach. ‘Vreselijk ordinair.’

‘Sst, dat soort dingen kun je niet meer zeggen. Dat is niet politiek correct. Volgens mij mag je tegenwoordig niet eens meer aso zeggen.’

De beide vrouwen lachten vals en superieur.

Maddie werd vuurrood en voelde dat haar wangen gloeiden. Ze zag er waarschijnlijk uit als een overrijpe tomaat. Ze zette haar baret stevig op haar hoofd en draaide zich om.

Een van de vrouwen keek op en was in elk geval zo fatsoenlijk om te schrikken en naar adem te happen.

Maddie zei vriendelijk: ‘Weet je, aso’s hebben geen klasse, zeggen wat ze denken en accepteren geen onzin van oppervlakkige, bekaakte trutten zoals jullie. We zijn niet allemaal van rijke komaf. Trouwens, als jullie

zo over andere mensen praten, kun je beter teruggaan naar school om manieren te leren. Jullie zouden je moeten schamen.’

Blij met de manier waarop de beide vrouwen naar adem haptten zeilde ze met opgeheven hoofd Costa uit.

Ze had weliswaar het laatste woord gehad, maar dat veranderde helaas niets aan het feit dat ze haar enige kans had verspeeld om een voet tussen de deur van een Londense galerie te krijgen en nu haar enige nuttige contactpersoon had ingezet.

Maddie keek naar de vertrektijden op Euston. Ze had een goedkoop treinkaartje en het duurde nog twee uur voordat haar trein vertrok. Terug naar Birmingham, waar ze met haar moeder over alweer een mislukt sollicitatiegesprek moest praten. In werkelijkheid had Maddie niemand, behalve professor Gregory, verteld wat ze in Londen zou gaan doen.

Ze zuchtte diep en scrolde door haar appjes.

Dringend, dringend, dringend! Zoek je nog steeds een baan?

Het is tijdelijk, maar wel in Europa, en ze zijn wanhopig. Bel me. Nx

Ze glimlachte toen ze het berichtje van haar vriendin Nina las. Ze hadden elkaar in Parijs leren kennen toen Maddie een jaar in het buitenland studeerde. Omdat ze zoveel met elkaar gemeen hadden waren ze al snel bevriend geraakt. Ze kwamen allebei uit een groot gezin met vijf kinderen en hoewel ze het groepsgevoel misten, misten ze het drama van hun familieleden niet echt.

Het belangrijkste woord in Nina's korte berichtje was 'Europa'. Dat woord leek de roep van een sirene. Maddie verlangde ernaar om zo ver mogelijk bij haar ouderlijk huis vandaan te zijn, want sinds ze vorig jaar in Frankrijk was geweest, voelde ze zich daar niet meer echt thuis.

Ze belde Nina, die meteen opnam.

‘Oké, wat is het precies voor baan? Druiven plukken? En waar in Europa?’

‘Iets met veel meer karakter,’ zei Nina opgewonden. ‘Het is in Kroatië.’

‘Moest je net niezen?’

‘Heel grappig, haha. Nee, serieus. Nick belde Sebastian een halfuur

geleden. Hij gaat op een fantastische vakantie met zijn nieuwe vriendin. Ze hebben met een paar lui een jacht gehuurd, maar gisteren bleek dat de vrouw die aan boord als hostess zou werken niet kon komen en ze vertrekken al over drie dagen. Je hoeft alleen maar voor de gasten te zorgen, een beetje schoon te maken en te koken. En ze zijn maar met z'n zessen.'

'Ik doe het,' zei Maddie zonder enige aarzeling, ondanks het feit dat ze nog nooit op een boot was geweest, tenzij je die ene keer op een waterfiets op Tenerife meerekende. In zes maanden had ze dankzij enkele lessen van Nina's vriend Sebastian, die kok was, uitstekend leren koken, zeker voor iemand die daarvoor hoogstens een shepherd's pie en Lancashire hotpot kon maken. Trouwens, iedereen die op vakantie was leefde toch op salades en ijs?

Nina slaakte een gilletje. 'Geweldig! Je moet deze Kroatische man bellen. Ik app je zijn nummer wel. O, je gaat het heerlijk hebben. Twee-enhalve week in Kroatië! Ik ben ontzettend jaloers.'

Maddie slaakte ook een gilletje. 'Jeetje, wat cool! Superbedankt, Nina. Ik kan ook niet wachten om je broer Nick te ontmoeten. Ik heb het gevoel dat ik hem al ken.'